

Rachel Hore

Het droomhuis

*Het huis waar Kate verliefd op wordt,
heeft een verleden dat ze al lijkt te kennen...*

Eerste druk 2006
Achtste druk 2016

ISBN 978-90-225-7749-3
ISBN 978-94-023-0689-7 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Dream House*
Oorspronkelijke uitgever: Simon & Schuster
Vertaling: Mariëtte van Gelder
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 1997 by Simon & Schuster Inc.

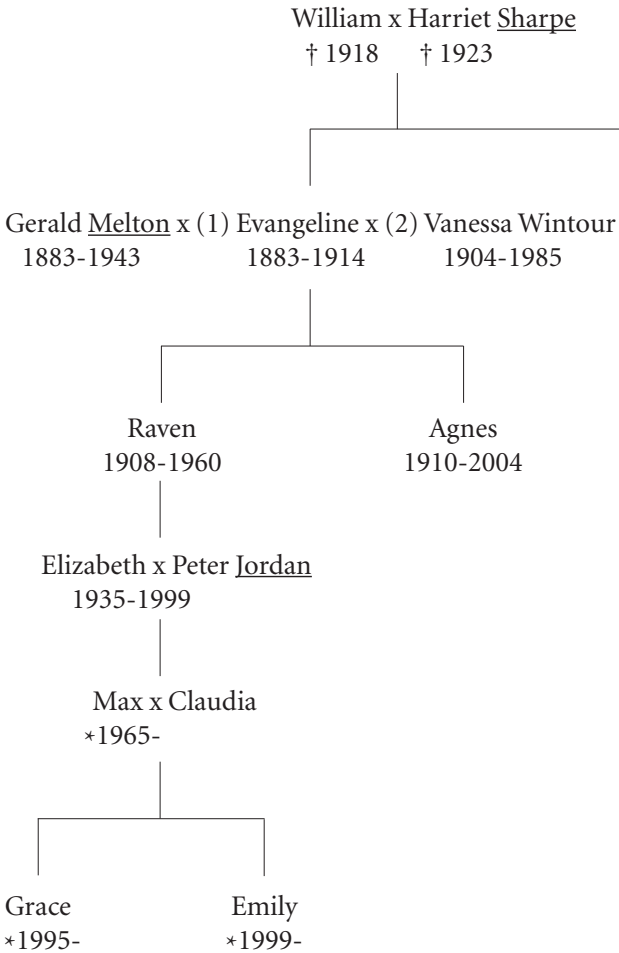
Thanks to Faber and Faber Ltd for permission to reproduce two lines from 'Four Quartets' by T.S. Elliot, from Collected Poems 1909-1962.

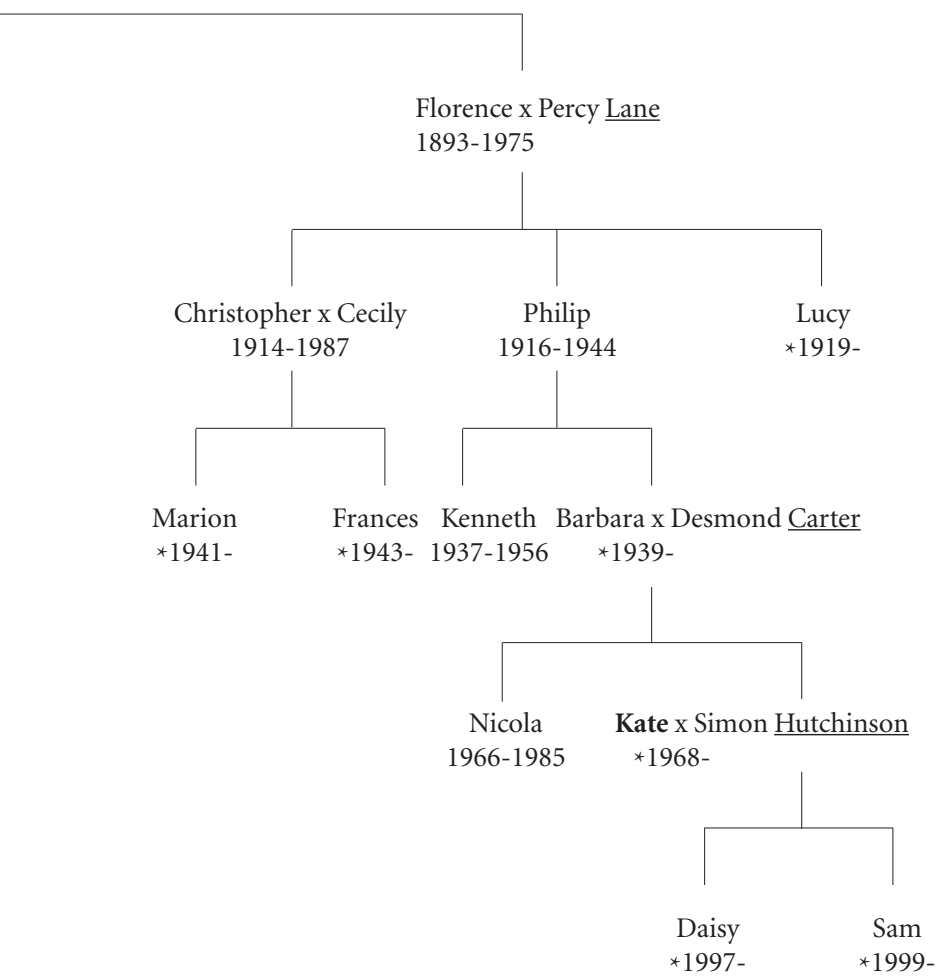
© 2006 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn moeder en ter nagedachtenis aan mijn vader

Kates stamboom

Florence x Percy Lane
1893-1975

Christopher x Cecily
1914-1987

Philip
1916-1944

Lucy
*1919-

Marion
*1941-

Frances
*1943-

Kenneth
1937-1956

Barbara x Desmond Carter
*1939-

Nicola
1966-1985

Kate x Simon Hutchinson
*1968-

Daisy
*1997-

Sam
*1999-

1

Londen, november 2002

‘Toe nou, neem nou op,’ prevelde Kate in de hoorn. Terwijl ze de telefoon ver weg hoorde overgaan, keek ze naar de foto van haar man Simon met Daisy en de kleine Sam aan de wand van haar grijze, raamloze kantoor. Uiteindelijk legde ze de hoorn terug op het toestel. Waar zat Tasha toch? Als het slechter ging met Sam, had ze vast wel gebeld.

Kate bukte zich, diepte haar mobieltje uit haar tas op en toetste Tasha’s nummer in. Ze kreeg meteen de voicemail, verdomme.

‘Tasha, met mij, Kate. Alles goed, hoop ik? Ik moet weten hoe het met Sam gaat. Kun je me op kantoor bellen wanneer je even tijd hebt?’

Ze stopte het mobieltje in de zak van haar jasje en probeerde de opkomende paniek te bedwingen. Sam had waarschijnlijk gewoon buikgriep, maar het was vreselijk geweest om hem die ochtend zo koortsig en slap in bed te zien liggen, en hij had zelfs het water dat Kate hem had gegeven niet binnen kunnen houden. Tasha was natuurlijk competent genoeg, maar toch... Ik had thuis moeten blijven, verweet ze zichzelf, me ook ziek moeten melden.

Nee, helemaal niet, zei een irritant stemmetje in haar hoofd. Tasha redt het prima in haar eentje. Wat was er gebeurd als jij vanochtend niet mee was gegaan naar de televisiestudio om Susie Zee’s handje vast te houden? Susie had waarschijnlijk niet meer aan het praatprogramma mee willen doen en dan had je de poppen aan het dansen gehad, reken maar.

Kate moest toegeven dat het akelige stemmetje van het verstand gelijk had. Susie, een lief mens dat erg veel aandacht vroeg, was singer-

songwriter, en Kates werkgever, Jansen & Hicks, had net haar openhartige autobiografie uitgebracht. Als publiciteitsagente van het boek had Kate Susie de afgelopen week door de Londense mediawereld geloodst en geprobeerd haar te behoeden voor de commotie rond de door haar opgebiechte verhoudingen met allerlei beroemdheden uit de muziekscene. Kate had nu al een groot risico genomen door Susie voor een signeursessie toe te vertrouwen aan de zorgen van een Londense verkoopvertegenwoordiger en zelf, duimend dat alles goed zou gaan, een taxi naar het kantoor van Jansen & Hicks aan Warren Street te nemen. Ze was van plan nu de dringendste zaken af te handelen en dan stiekem naar huis te gaan.

Kate keek op haar horloge – kwart over twaalf alweer – en overzag de gruwel op haar bureau. Ze was maar één ochtend weg geweest, en moest je zien! Torens nieuwe boeken, wankele stapels kranten en tijdschriften en zelfs een berg plastic speelgoedtrollen met fluorescerend haar ter promotie van een fantasyboek voor kinderen. Waarom gooit iedereen alles maar gewoon bij mij neer? dacht ze geërgerd terwijl ze een lok zwart haar uit haar gezicht streek en de Aan-toets van haar computer indrukte. Ze wenste voor de zoveelste keer dat ze een assistente had, maar daarvoor was ze helaas niet belangrijk genoeg binnen het bedrijf.

De telefoon ging en ze griste de hoorn van de haak in de hoop dat het Tasha was.

‘Kate? Met Adam. Sorry dat ik je weer met een probleem opzadel, maar...’

De moed zonk Kate in de schoenen. Adam Jacobs was een debuterende auteur die erg veel zorg en aandacht nodig had. Normaal gesproken had ze hem met alle plezier gerustgesteld, maar vandaag wilde ze alleen maar dat hij ophing. Terwijl ze naar zijn zoveelste klacht luisterde – zijn plaatselijke boekhandel had zijn roman niet in voorraad – klemde ze de hoorn tussen haar wang en schouder en begon de rommel op haar bureau uit te zoeken. Ze stapelde boeken naast het bureau op, veepte de trollen in een doos en legde paperassen en folders in de juiste bakjes.

‘Adam, maak je niet druk, er is vast een simpele verklaring voor. Oeps!’ Er viel een stapel boeken op de vloer. ‘Hoor eens, ik zal de vertegenwoordiger meteen een e-mail sturen. Ja, ja, ik weet het. Ik moet helaas ophangen. Tot ziens.’

Ze smeedt de hoorn op de haak, legde de gevallen boeken weer op een stapel en plukte de Post-its van haar computerscherm.

De telefoon ging weer. 'Kate, met Patrick. Waar zát je in godsnaam?'

O, lieve hemel. Hoe had ze het kunnen vergeten? Ze zou bij dat gesprek tussen hem en zijn bestverkopende misdaadauteur zitten! Patrick, de uitgeefdirecteur, wilde de auteur weer contracteren, maar die vroeg zich af of hij wel genoeg publiciteit zou krijgen.

'Het spijt me ontzettend,' bracht ze hijgend uit. 'Het is me gewoon ontschoten. Ik was niet op kantoor... Ja, ik weet het, het is nu te laat. Het spijt me. Het komt door Susie... Nee, dat weet ik, Patrick... Ja, ik weet dat het mijn schuld is. Ja. Het spijt me.'

Hij smeedt de hoorn op de haak en Kate sloeg haar handen voor haar gezicht, met zijn boze stem nog in haar oren. Als ze geen nieuw contract met de auteur zouden afsluiten, had hij haar toegebeten, was dat helemaal háár schuld.

Ja, maar het ís toch ook jouw schuld? klonk de frikkerige stem van haar geweten weer. Je kunt nou eenmaal geen ijzer met handen breken.

Maar ik heb te veel werk en niemand helpt me. Ik kan toch niet overal tegelijk zijn? verweerde Kate zich.

Je zou orde op zaken kunnen stellen. Iets vaker 'nee' kunnen zeggen.

Kate zuchtte. Ja, en dan zeggen ze dat ik het niet aankan. 'Die werkende moeders, hun hersenen verweken gewoon, weet je wel.' Ze had Patrick vorige week nog iets in die trant horen zeggen, die rotzak. Zijn assistente was twee maanden na haar zwangerschapsverlof weggegaan omdat ze 'het tempo kennelijk niet meer bij kon benen'. Tot zeven uur 's avonds op kantoor zitten én werk mee naar huis nemen, bedoelde hij daarmee, vermoedde Kate.

Op zulke momenten had ze graag het toverstokje van Harry Potter gehad. Dan kon ze Patrick een sprookjeshuwelijk laten sluiten met een gedreven carrièrevrouw, al snel gevolgd door een torenhoge hypotheek en een drieling die maar drie uur slaap per nacht nodig had, maar wel op verschillende uren. Dan zou hij wel anders piepen.

'Ha, Kate. Ga je alweer weg?' vroeg Annabelle, de secretaresse van Kates baas Karina, die in een wolk Anna Sui-parfum in de deuropening was opgedoken. 'Karina heeft net gebeld. Ze zit vast in de trein vanuit Leeds, dus zul jij in haar plaats naar die lunch met James Clyde moeten.'

Die pietluttige, oude James Clyde. Dat was wel de laatste die Kate vandaag wilde zien.

‘O, leuk, daar zat ik net op te wachten,’ kreunde Kate en ze streek met beide handen door haar zwarte bob. De lunch die ter ere van Clydes achttiende politieke thriller in de eetzaal boven in het kantoor werd gehouden, was haar nu echt te veel. Er moest toch iemand in haar plaats kunnen gaan...

Annabelle zag blijkbaar wat er in Kates hoofd omging, want ze zei snel: ‘Alleen jij en ik zijn er nog, en ik heb het druk. Iemand moet hier de telefoon opnemen.’

Er knapte iets in Kate. Ze kwam uit haar stoel en leunde met haar handen op het bureau. Haar anders bleke wangen kregen rode blossen en haar groene ogen spuwden vuur. Met haar een meter drieënzestig was ze net iets groter dan Annabelle in haar minirokje. ‘Nou, neem mijn telefoon dan ook maar eens op, voor de verandering,’ snauwde ze. ‘En denk erom dat je dringende boodschappen meteen doorgeeft. Sommige mensen hier hebben écht werk te doen.’

Het hoofdgerecht was afgeruimd en het dessert opgediend: een mooie aardbeienmousse met bosbessensaus en gesponnen suiker. Het selecte gezelschap in de kleine, maar elegante eetzaal van Jansen & Hicks bestond uit Robert Goss, de president-directeur, James Clyde, een kalende man van een jaar of vijfenzestig met een buikje, Felicity, Clydes lankmoedige redactrice, twee verkoopmanagers en Kate zelf. Tot nu toe had ze haar mening mogen geven over de volgende onderwerpen: de wedstrijd van Chelsea van afgelopen zaterdag, waar ze niets van wist en nog minder in geïnteresseerd was; de nieuwe inrichting van de receptie beneden; Jeffrey Archers nieuwste project... Ze keek steels op haar horloge – halftwee – en tastte naar het mobieltje in haar jaszak. Kon ze zich verontschuldigen en nog eens proberen Tasha te pakken te krijgen?

James Clyde vond het echter nodig om Kate op dat moment schalks te vragen: ‘En aan welke andere spannende projecten werk je momenteel, kindje?’

Kate dacht snel na. ‘Ik ben echt heel blij dat ons boek *The Lost Generation* zo veel aandacht krijgt,’ antwoordde ze. ‘Het gaat over de hoogtijdagen van de jaren twintig van de vorige eeuw. Er zijn nu al heel lovende recensies verschenen. Het boek wordt in de Oxo Tower gepresenteerd. En dan komt er nog een tv-serie...’

Clydes aandacht was echter alweer bij het gebruikelijke onderwerp teruggekeerd: Clyde zelf.

‘Dat wilde ik net met je bespreken, Robert,’ zei hij met zijn piepstem tegen de president-directeur, en hij stak zijn lepel in de lucht om zijn woorden kracht bij te zetten. ‘Volgens mij krijg ik minder aandacht van de recensenten dan vroeger. Kunnen we geen beroep doen op die vent van de boekenbijlage van de *Sunday Times*?’ pruttelde hij.

Kate herinnerde zich het gesprek dat ze een week eerder had gehad met de betreffende journalist, die toevallig geen ‘vent’ was. ‘James Clyde? God, leeft die nog?’ had ze gezegd.

Robert Goss deed bedaard wat hij altijd deed als hij in het nauw zat: hij delegeerde.

‘Wat vind jij, Katherine? James’ boeken worden inderdaad niet meer besproken. Wat ga je daaraan doen?’

Kates hand verstijfde om haar glas water. In haar hoofd draaide ze een ander gesprek af, van een paar weken geleden, toen ze de hoofdredacteur van *Motoring Monthly* letterlijk had gesmeekt een foto te maken van de gezette Clyde in zijn zilverkleurige Lamborghini die zijn boek in de lucht hield. Het was de enige publiciteit die ze voor hem had kunnen regelen.

Terwijl ze als een razende zat te verzinnen hoe ze zich hieruit kon draaien, diende de redding zich aan in de onwaarschijnlijke vorm van Annabelle, die zonder zelfs maar even te kloppen de zaal in paradeerde.

‘Berichten voor Kate,’ zei ze hees. Ze knipperde met haar lange wimpers, streek in het voorbijgaan langs de president-directeur, overhandigde Kate een pakketje gele Post-its en liep weer weg.

Het mannelijke contingent moest even van het bezoek bekomen, en Felicity leidde het gesprek tactvol in andere banen.

Toen Kate de berichten in Annabelles kinderlijke handschrift zag, zakte haar opluchting om de onderbreking snel. Op het bovenste briefje: ‘Susie, boekhandel Borders. Overstuur, bellen a.u.b.’ Nu ja, dat was te voorzien geweest. De volgende boodschap luidde: ‘Je man gebeld. Crisis op werk. Komt niet op tijd voor etentje, sorry.’ O, nee, dat was ze ook al vergeten! Ze had Liz en Sarah met hun aanhang uitgenodigd. Verdomme, niet nu Sam ziek was. Ze zou de afspraak weer moeten verzetten! De derde boodschap kwam van Tasha, eindelijk. ‘Bij de dokter, maar Sam stukken beter.’ Godzijdank, dacht Kate, die de spanning eindelijk voelde wegebben, maar toen las ze het laatste bericht en haar maag trok zich samen. ‘Dringend. Daisy’s school. Daisy heeft uitslag,

hersenvliesontsteking??? Ga naar Chelsea & Westminster Ziekenhuis.’

Later zou Kate zich niet meer precies kunnen herinneren wat er daarna was gebeurd, al vertelde Felicity haar dat ze de doodzonde had begaan een van Robert Goss’ langdradige moppen zonder clou te onderbreken. Ze herinnerde zich alleen dat ze bevend en met bonzend hart beneden was aangekomen en panisch om zich heen had gekeken. Ze had tegen de draaideur geduwd – waarom ging dat ding zo langzaam? – en was buiten gekomen. De ondergrondse of een taxi? Ze had als een maniak naar elke voorbijkomende taxi gezwaaid tot er uiteindelijk een lege was gestopt. Ze had de deur opengerukt, was op de achterbank geploft en had de chauffeur uitgelegd dat het een noodgeval was. Hij had begrijpend geknikt en was meteen drie rijbanen overgestoken, zodat hij nog net door oranje kon rijden. Terwijl de chauffeur zich een weg baande door het verkeer, had Kate zich aan de lus vastgeklampt alsof haar leven ervan afhing. Ze zag de kleine Daisy voor zich: zes jaar oud, blond en met blauwe ogen, met die gekke scheve grijns die haar hele toetje liet stralen. Na de spanningen van die dag was het idee dat ze in een ziekenhuisbed lag, aan alle kanten aan slangetjes vastgekoppeld, ondraaglijk.

Kate tastte met haar vrije hand naar haar tas om een zakdoekje te pakken, want ze moest haar neus snuiten. Pas toen drong het tot haar door dat ze haar tas in haar bureaula had laten liggen. Het was de druppel die de emmer deed overlopen. Hoe moest ze de taxi betalen? Ze pakte haar mobieltje uit haar jaszak en toetste Simons nummer op kantoor in.

‘Waarom doen we onszelf dit allemaal aan?’ zei Kate om kwart over tien ’s avonds klaaglijk tegen Simon. Haar man was twintig minuten eerder uitgeput en rammelend van de honger hun rijtjeshuis in Fulham binnen gekomen en zat nu tegenover Kate in de keuken annex ontbijtkamer de Baskische kip naar binnen te schuiven die zij de vorige avond in elkaar had geflanst voor het afgezegde etentje van die avond. ‘Het leven is de laatste tijd één grote hindernisloop.’

Simon legde zijn vork neer en keek Kate vanonder zijn blonde kuif aan. Hij wreef in zijn ogen, stak zijn arm uit en gaf een kneepje in haar hand.

‘Arme jij,’ zei hij. ‘Wat een vreselijke dag. Gelukkig gaat het goed met

de kinderen. Ze zien er zo vredig uit nu ze slapen, hè? Ik geloof dat Sam al zijn knuffeldieren bij zich in bed heeft gestopt.’

‘Nu maar hopen dat hij vannacht niet hoeft over te geven. De helft van die knuffels kan niet in de wasmachine.’ Kate stond op om het toetje uit de koelkast te pakken, een grote schaal trifle waar ze zo te zien nog de hele week van zouden moeten eten. Ze ging zitten, schepte Simon een grote portie op en plukte zelf wat vruchten uit de pudding. Van slagroom kreeg ze altijd puistjes, om nog maar te zwijgen van de aanslag op haar lijn. Ze was die drie kilo niet meer kwijtgeraakt na Sams geboorte, en ze wist dat ze er zó al beroerd genoeg uitzag. Ze haalde haar vingers door haar slappe, klittende haar. Haar blouse en rok waren gekreukt en ze pulkte aan de roze Calpol-vlekken op haar rok, een aandenken aan de afgelopen zeven uur met twee zieke kinderen.

‘Je begrijpt dat ik helemaal overstuur was toen ik eindelijk in het ziekenhuis aankwam,’ vertelde ze verder. Toen ze in het verkeer stonden te wachten, had ze de taxichauffeur opgebiecht dat ze hem niet kon betalen. Gek genoeg had hij haar niet ter plekke op straat gezet. ‘Mijn kind is ook een keer zo ziek geweest,’ had hij gezegd. ‘We waren doodsbang, dat kan ik je wel vertellen. Kom op, we gaan dat verkeer te lijf.’ Toen had hij zich, zo vastbesloten als een tankbestuurder die zich in de strijd werpt, door de opstoppingen gemanoeuvreerd en was kriskras door zijstraatjes gereden tot ze op wonderbaarlijke wijze precies bij een vrije parkeerplek vlak bij het ziekenhuis waren aangekomen. ‘Je bent er, meid. Ik hoop dat het goed komt met haar, die kleine meid van je. Nee, laat dat geld maar zitten. Ik was toch op weg naar huis. Ga maar gauw.’ Kate was bedankjes stamelend naar de receptie van de Spoedeisende Hulp gerend, waar ze naar de vrolijke, met speelgoed bezaaide kinder-afdeling was verwezen.

‘Ik bazelde maar wat tegen de receptioniste en ze moest me eerst rustig toespreken voordat ik het kon uitleggen. En toen brachten ze me naar een zijkamer en daar zat Daisy met haar juf, en o, Simon, ze gaf me zo’n brede Daisy-grijns. Ik knuffelde haar en kon haar niet meer loslaten. De arts zei dat het alleen maar uitslag was, maar dat ze ook buikgriep had, wat verwarrend was. Je kunt je niet voorstellen hoe opgelucht...’

‘Dat weet ik, dat weet ik. Het spijt me ontzettend dat je me niet kon bereiken. Ik snap niet dat Zara me niet gewoon op Gillinghams mobiel

heeft gebeld. Ze wist dat ik met hem op pad was, die sufferd.’ Tegen de tijd dat Simon Kates panische verzoek om hulp had gekregen, was de crisis al bedwongen. Hij had zijn eigen toestel per ongeluk op zijn bureau laten liggen.

‘Die arme Tash moet morgen twee zieke kinderen verzorgen. Het is niet eerlijk. Simon, het lukt allemaal niet meer, hè?’ Kate sloeg haar handen voor haar gezicht.

Simon schoof zijn stoel naar achteren en liep om de tafel heen. ‘Arme schat.’ Ze voelde zijn warme adem in haar haar toen hij haar een zoen gaf. Hij liet haar plotseling los, wendde zich af, stopte zijn handen in zijn zakken en liet zijn kleingeld rinkelen.

‘Is er iets?’ Als Simon zorgen had, kon hij nooit stilzitten.

‘Het is misschien niet het meest geschikte moment om het je te vertellen, Kate, maar ik was zo laat omdat we een stafvergadering hebben gehad. De noodtoestand is afgekondigd. Niemand krijgt dit jaar een bonus en er vallen een paar ontslagen. Nee, ik niet, denk ik,’ reageerde hij toen Kate naar adem hapte. ‘Deze keer niet.’ Hij drukte zijn lippen op elkaar in iets wat voor een geruststellende glimlach door moest gaan.

Ze zwegen een poosje, allebei in gedachten bij het verleden. Simon en Kate waren in hun dertigste levensjaar zwaar op de proef gesteld. Daisy was op komst en Simon had bijna een jaar zonder vaste baan gezeten, wat hun huwelijk zwaar onder druk had gezet, zwaarder dan Kate wilde toegeven. Na de geboorte van Daisy was het nog erger geworden. Kate had een ernstige postnatale depressie gekregen waarvan ze pas na maanden was hersteld, wat volgens de arts aan haar psychologische geschiedenis was te wijten. Toen Kate zeventien was, was haar oudere zus Nicola bij een auto-ongeluk om het leven gekomen. Het trauma van de zware bevalling en de schok van de verantwoordelijkheid voor een pasgeboren kind hadden emotionele wonden opengereten die nooit goed waren geheeld.

Net toen het allemaal niet erger leek te kunnen, had Simons vader, een net gepensioneerd huisarts op het platteland, op tweede kerstdag een fataal hartinfarct gekregen. Simons moeder was radeloos van verdriet geweest. Simon was enig kind, en Kate en hij waren maandenlang van Londen naar Suffolk op en neer gereden om bij haar te zijn.

Langzamerhand was er verbetering in hun situatie gekomen. Simon had eindelijk een vaste baan gekregen, zij het niet met de vooruitzich-

ten die hij in zijn vorige functie had gehad, Kates behandeling sloeg aan en het ging weer bergopwaarts.

Toen Kate anderhalf jaar later weer zwanger bleek te zijn, had ze in angst gezeten, maar haar huisarts had haar moed ingesproken en uiteindelijk was haar depressie na de geboorte van Sam hanteerbaarder geweest. Ze had nog steeds depressieve buien en bezocht af en toe een therapeut. Een van de dingen waarvoor haar arts haar had gewaarschuwd, was 'te veel stress', maar dat was een goede definitie van haar huidige levenswijze. Dat Simon de verhoopte bonus niet kreeg, was weer een tegenvaller.

'Hadden we het kunnen zien aankomen?' vroeg ze.

'Ja. De cijfers van vorige maand.'

'We zitten hier dus vast,' zei Kate beverig. Ze keek om zich heen in de kleine, met kindertekeningen behangen kamer. Ondanks de heldere verlichting dacht ze heel even dat de muren op haar afkwamen.

'Tja, in deze buurt kunnen we niets groters krijgen, hè?' zei Simon hoorbaar teleurgesteld.

Er had veel van die bonus afgehangen. Drie slaapkamers was niet meer genoeg nu Tasha bij hen inwoonde, en de doorgebroken woonkamer leek piepklein, zeker met twee kinderen en steeds meer groot plastic speelgoed.

Kate keek door het raam naar hun miezigerige tuintje, de lege terracotta potten die op een kluitje in de najaarskou stonden. Ze had niet echt een hekel aan hun huis in een zijstraat van Fulham Palace Road, maar op de een of andere manier had ze zich er nooit echt thuis gevoeld. Het had reusachtig geleken na het kleine huurflatje in Shepherd's Bush waarin ze met haar vriendin Claire had gewoond, maar nu er drie volwassenen en twee kinderen om de ruimte vochten, leek het een stuk kleiner.

Simon had altijd gezegd dat ze iets anders zouden zoeken zodra ze geld hadden. Het kwam er nooit van.

Soms vond Kate het frustrerend dat haar man zo voorzichtig met geld omging, maar diep in haar hart was ze blij dat hij zo verstandig was. Sommigen van zijn vrienden uit de City hadden zich diep in de nesten gewerkt door een enorme hypotheek te nemen, waarna ze ontstegen waren en de aflossingen niet meer konden voldoen.

Simon nam de post van die ochtend op zijn eigen, systematische wij-

ze door. De bovenste envelop bevatte een bankafschrift. Hij liet zijn blik over de bedragen glijden, stopte het afschrift weer in de envelop en zette die in een brievenrekje op het buffet. Uit de volgende envelop kwam een brochure van een makelaar. Hij legde hem tussen hen in op tafel en ze bekeken samen de prijzen van vijfkamerwoningen in de omgeving, iets wat ze de afgelopen maanden heel vaak deden. Het verschil was dat ze hun eisen nu nog verder moesten bijstellen.

‘Het kan gewoon niet, hè?’ Kate zakte verslagen terug in haar stoel.

‘Niet als we hier blijven, schat. Ten zuiden van de rivier is het iets beter, kijk maar.’ Simon wees een paar huizen in Wandsworth aan. ‘Daar zijn de gemeentelijke belastingen ook lager. Maar het zijn wel kleine tuintjes.’

‘Ze staan allebei aan de grote weg,’ zei Kate, ‘en ik zou er nog langer over doen om op mijn werk te komen.’ Ze deed er nu al bijna een uur over, met een overstap op Putney Bridge; Simon, die niet hoefde over te stappen, iets korter. ‘Ik kan Tasha niet vragen meer uren te draaien, en ik zie Sam en Daisy nu al bijna nooit.’

‘Tja, we krijgen alleen iets echt groters als we het nog verder weg zoeken. In Surrey, bijvoorbeeld, bij je ouders.’ Kate keek hem aan en schudde gedecideerd het hoofd. Ze gingen eens per maand op zondag lunchen bij haar ouders, majoor en mevrouw Carter, en dat was altijd een housterige, geforceerde bedoening.

‘Oké, ergens anders dan. Hoor eens, we hebben dit gesprek al vaker gehad, en we blijven maar in kringetjes ronddraaien.’

‘Ik zou misschien een andere baan kunnen zoeken, of helemaal ophouden met werken, maar ik kan me geen leven zonder baan voorstellen. En we hebben het geld altijd nodig gehad, al gaat het leeuwendeel van mijn salaris naar Tasha.’

‘Misschien kun je een deeltijdbaan zoeken,’ opperde Simon. ‘Heb je er op je werk naar geïnformeerd?’

‘Ja, maar Karina is er niet op teruggekomen. Als ik op haar gezicht afga, zal het antwoord wel nee zijn. Ze mag vast niemand aannemen om de uren te compenseren. Trouwens, Simon, dan zou Tasha weg moeten, en dat zou jammer zijn. De kinderen zijn dol op haar.’

Terwijl ze zaten te piekeren, pakte Kate een potlood en begon afwezig op een stukje papier te tekenen. Het werd een vierkant huis met een puntdak, zoals kinderen huizen tekenen, met gordijnen voor de ramen,

rook uit de schoorsteen en fleurige bloemen in de tuin. Ze zette er een harkerig vrouwtje met een lachend gezicht bij en twee harkerige kindertjes die met een harkerig hondje op het gras dansten.

Opeens voelde ze dat Simon naar haar keek. Hij schraapte zijn keel.

‘Weet je,’ zei hij, ‘ik heb veel nagedacht over dat idee waar ik het een paar weken geleden over had. Ik weet dat het krankzinnig is, maar zou het niet fantastisch zijn om helemaal weg te gaan, naar het platteland...’

Kate gaf geen antwoord. Ze tekende een vader die met zijn koffertje naar het tuinhek beende, ook met een brede glimlach op zijn gezicht.

‘Ja, zo,’ zei Simon met een lach. ‘Alleen het kapsel klopt niet. Gekkie, je kunt geen gezichten tekenen, hè? Hier, geef maar.’ Ze probeerden giechelend elkaar het potlood af te pakken, dat op de vloer viel en onder het buffet rolde.

Ze keken allebei naar Kates tekening. Kate was de eerste die iets zei.

‘Suffolk, bedoel je zeker?’

‘Ja, eigenlijk wel, aangezien mijn moeder daar woont en we de streek allebei kennen.’ Na Dennis Hutchinsons pensioen waren Simons ouders van Bury St. Edmunds naar een plaats dicht bij de kust van Suffolk verhuisd. ‘Het is er heel mooi en het zou heerlijk voor de kinderen zijn om op het platteland op te groeien.’

‘Maar het is zo ver van Londen en al onze vrienden. En hoe moet het met ons werk?’

‘Nou, ik zou bij Pennifold’s kunnen blijven. Het is anderhalf uur met de trein van Diss naar de City. Niet veel langer dan nu, eigenlijk. Als het te erg wordt, zou ik een baan in de buurt kunnen zoeken, neem ik aan, al zou ik daar minder verdienen.’

‘Wat zou ik daar gaan doen?’

‘Je verzint wel iets. Freelance publiciteitsagent, of je laat je omscholen tot docent. Je kunt zo veel. En al onze vrienden kunnen komen logeren. We zouden een kast van een huis kunnen kopen.’

‘Zoals dit, bedoel je?’ Kate wees gapend naar de tekening.

‘Ja, maar dan met rechtere muren. Kom, ik zet een kop thee voor ons en dan moesten we maar eens naar bed.’

Terwijl Simon de afwas in de gootsteen opstapelde en theezette, dacht Kate diep na. Het was een verschrikkelijke dag geweest, al was het een opluchting dat haar kinderen boven tevreden en bijna gezond lagen te slapen, maar ze zag als een berg tegen de volgende werkdag op. Het

was de vermoeidheid, veronderstelde ze, en het feit dat ze allemaal continu onder druk stonden. Dat ze de kinderen bijna nooit zag, moest wel het ergste zijn.

‘Je zou meer tijd en energie voor het gezin hebben. Denk er eens over na,’ onderbrak Simon haar gepeins. Hij zette de melk weer in de koelkast. ‘Ik maak me soms zorgen om je, lieverd. Je wilt toch niet weer een depressie krijgen?’ Hij zette twee mokken thee op tafel en woelde door haar haar. Toen bukte hij zich, netjes als altijd, om het potlood onder het buffet vandaan te vissen.

‘Ik zeg niet meteen nee tegen het hele idee van wegtrekken,’ zei Kate omzichtig, ‘maar we moeten heel veel dingen tegen elkaar afwegen.’

‘We moeten een lijst van voor- en nadelen opstellen,’ zei Simon kortdaat en hij reikte naar de envelop van de makelaar.

‘Maar niet vanavond,’ zei Kate vermoeid en ze pakte het potlood en de envelop uit zijn hand. ‘Dit is niet je kantoor, en trouwens, je gaat veel sneller dan ik.’

‘We kunnen dit weekend als we bij mijn moeder zijn in elk geval wat huizenprijzen bekijken,’ zei Simon. ‘Een paar dingen uitrekenen.’

‘Als de kinderen dan weer naar buiten kunnen,’ zei Kate. ‘Ik hoop het maar.’

Toen schreef ze iets onder haar tekening, ze lachte om haar werk en hing het op het prikbord. ‘Het droomhuis,’ had ze opgeschreven.